

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/69/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3816203383
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivan Kubínyi
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3816203383.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia, s.r.o., so sídlom so sídlom Bratislava - mestská časť Staré Mesto 811 07, Mýtna 48, IČO: 35 831 154, právne zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom v Bratislave, Karadžičova 8, P.O.Box 205, proti žalovanému: O. P., bytom U. XX, K., o zaplatenie 3.569,36 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 05. októbra 2016, č.k. 6C/57/2016-50, takto

rozhodol:

Návrh na pribratie osobitného subjektu do konania - Občianskeho združenia Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, so sídlom Šafárikovo nám. 7, Bratislava, IČO 42 362 962, z a m i e t a .

Rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a **vec v r a c i a** na ďalšie konanie.

o d ō v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. náhradu trov konania žalovanému nepriznal. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca sa podanou žalobou proti žalovanému domáhal zaplatenia sumy 3.569,36 eur spolu s 8,5 % ročným úrokom z omeškania od 23.08.2013 do zaplatenia. Pôvodne právny predchodca žalobcu - Tatra banka, a.s. Uzavrela so žalovaným úverovú zmluvu, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver v sume 3 000 eur, ktorý sa zaviazal vrátiť v pravidelných mesačných splátkach. Z dôvodu neplnenia zmluvne dojednaných povinností žalovaným právny predchodca žalobcu vyhlásil ku dňu 17.08.2013 mimoriadnu splatnosť úveru a vyzval žalovaného k okamžitému zaplateniu dlžnej sumy. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 06.10.2015 došlo k postúpeniu pohľadávky žalovaného na žalobcu, pričom žalobca voči žalovanému uplatňuje časť postúpeného nároku vo výške nesplatennej istiny v sume 3 336,38 eur a zmluvné úroky vo výške 232,98 eur s príslušenstvom. Súd svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 2 písm. d), f), i), j), k), § 11 ods. 1 písm. a), b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Konštatoval, že predmetná úverová zmluva vzhľadom na jej obsahové náležitosti je spotrebiteľským úverom v zmysle § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch, keďže právny predchodca žalobcu ako dodávateľ poskytol žalovanému, ktorý nekonal v rámci svojej podnikateľskej činnosti (teda v postavení spotrebiteľa), finančné prostriedky, ktoré sa žalovaný zaviazal splácať v splátkach. Právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému úver vo výške 3.000 eur, ktorý mal žalovaný vrátiť v mesačných splátkach po 73 eur. Vzhľadom k tomu, že vo veci išlo o zmluvný vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy, bolo potrebné skúmať, či zmluva o úvere spĺňa obligatórne náležitosti podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Súd zistil, že zmluva uzavretá medzi účastníkmi konania neobsahuje riadny údaj o konečnej splatnosti úveru. V zmluve uvedený údaj, že konečná splatnosť spotrebiteľského úveru je 6 rokov „do splatnosti prvej mesačnej anuitnej splátky“, nie je naplnením zákonnej náležitosti zmluvy. Súd tiež poukázal na to, že splatnosť prvej splátky bola v zmluve určená ako „najbližší deň v mesiaci, nasledujúci po poskytnutí úveru, uvedený v čl. I. zmluvy ako termín splatnosti pravidelných mesačných anuitných splátok spotrebiteľského úveru“ a dátum poskytnutia úveru je vymedzený slovami „najneskôr do piatich pracovných dní od splnenia podmienok poskytnutia spotrebiteľského úveru uvedených v zmluve“. Súd konštatoval, že takáto formulácia je veľmi

všeobecná a neurčitá a bežný spotrebiteľ si z nej môže termín konečnej splatnosti úveru vypočítať len s ťažkosťami. Súd zastával názor, že právnemu predchodcovi žalobcu nič nebránilo, aby v zmluve uviedol konkrétny dátum konečnej splatnosti úveru. Okrem toho v zmluve nie je spôsobom uvedeným v zákone uvedená výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V súvislosti s absenciou týchto obligatórnych náležitostí zmluvy bolo potrebné zmluvu posudzovať podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. za bezúročnú a bez poplatkov. Súd bol toho názoru, že žalobcovi vznikol nárok len na vrátenie poskytnutej istiny 3.000 eur, nie na úroky, prípadne poplatky. Z dokazovania vyplynulo, že žalovaný žalobcovi, resp. jeho právnemu predchodcovi uhradil celkom sumu 3.361,19 eur, čo je zrejme z prehľadu obrátov na úverovej zmluve, ktorý predložil žalobca. Z uvedeného podľa názoru súdu vyplýva, že zo strany žalovaného bolo žalobcovi uhradené viac, než bolo povinnosťou žalovaným uhradiť. Súd preto žalobu ako nedôvodnú zamietol. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 262 ods. 1 CSP tak, že hoci žalovaný mal v konaní úspech, trovy konania mu nepriznal, nakoľko mu žiadne trovy nevznikli.

2. Proti tomuto rozsudku podal prostredníctvom právneho zástupcu v zákonnej lehote odvolanie žalobca, domáhajúc sa zmeny rozsudku súdu prvej inštancie a vyhovneniu žaloby a zároveň priznania náhrady trov konania v plnom rozsahu. Súdu vytýkal, že jeho záver o tom, že úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, nie je správny a je v rozpore s právnym názorom vyjadreným v rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 v právnej veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová, ktorým sú slovenské súdy viazané. K uvedeniu konečnej splatnosti úveru uviedol, že vyjadrenie konečnej splatnosti úveru uvedením dĺžky obdobia trvania úverového vzťahu je dostatočne určité a zrozumiteľné, plne v súlade s právnymi predpismi. Ďalej namietal, že rozhodnutie je zároveň postihnuté aj vadou nedostatočne zisteného skutkového stavu veci. Nie je zrejme, na základe čoho súd dospel k záveru o plnení v sume 3.361,19 eur na úver zo strany žalovaného. Pokiaľ súd odkazoval na ním predložený listinný dôkaz na č.l. 32, a to prehľad obrátov na úverovej zmluve, výška súdom zisteného plnenia v sume 3.361,19 eur z neho nevyplýva. Výška celkového plnenia na úver zo strany žalovaného predstavuje sumu 2.468,66 eur, čo preukazoval predloženým prehľadom debetných obrátov na úverovej zmluve. Zároveň súd nezohľadnil ním uvádzanú skutočnosť o celkovej výške úveru v sume 3.950 eur v dôsledku navýšenia úveru žalovanému o 950 eur, čo súdu uviedol v podaní zo dňa 06.07.2016 a preukázal predloženým prehľadom obrátov na úverovej zmluve zo dňa 29.09.2011. Zistenie súdu, že žalovaný plnil viac ako bolo jeho povinnosťou, je nesprávne a v rozpore s obsahom spisu. Na základe uvedeného zastával názor, že mu vznikol nárok na zaplateniu sumy v rozsahu požadovanom v žalobe. Žiadal priznať náhradu trov konania, ktorú vyčíslil v sume 502,96 eur.

3. K podaného odvolaniu žalobcom sa žalovaný písomne nevyjadril.

4. Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 379 a 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušiť a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5. V prvom rade odvolací súd rozhodoval o návrhu na pribratie osobitného subjektu, ktorým je Občianske združenie Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov zo dňa 28.03.2017, doručeným odvolaciemu súd dňa 18.04.2017. Návrh na pribratie do konania zo strany Občianskeho združenia Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, so sídlom Šafárikovo námestie 7, Bratislava, IČO: 42 362 962, tento subjekt odôvodnil poukazom na ust. § 95 ods. 1 CSP a tým, že na jeho strane ide o subjekt spĺňajúci definíciu osobitného subjektu podľa uvedeného ustanovenia, a teda má právo vystupovať v konaniach ako subjekt založený a zriadený na ochranu spotrebiteľa podľa zákona o ochrane spotrebiteľa. Súčasne žiadal súd o súčinnosť pri zistení stanoviska žalovaného, na ochranu ktorého ako spotrebiteľa prejavil vôľu do konania vstúpiť v tom zmysle, či súhlasí s jeho pribratím do konania v postavení takéhoto osobitného subjektu.

6. Podľa ust. § 95 ods. 1 CSP, na ochranu práv strany môže súd aj bez návrhu do konania pribrať orgán verejnej moci, v pôsobnosti ktorého je ochrana základných ľudských práv a slobôd, alebo právnickú osobu, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu, ak s tým strana, na ochranu práv ktorej má vystupovať, súhlasí.

7. Osobitným subjektom podľa ust. § 95 CSP sú najmä združenia na ochranu spotrebiteľa, ktoré vykonávajú svoju činnosť na základe osobitných právnych predpisov (§ 1 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa). Osobitný subjekt podľa § 95 CSP sa do konania priberá s cieľom ochrany práv

strany sporu, pričom predpokladom jeho pribratia je súhlas strany, na ochranu ktorej má osobitný subjekt vystupovať. Ide o iný inštitút ako inštitút intervencie, keďže osobitný subjekt nemá právny záujem na výsledku konania, zmyslom jeho účasti v konaní je len ochrana práv strany sporu. O pribratí osobitného subjektu rozhoduje súd uznesením, proti ktorému nie je prípustné odvolanie, keďže ide o uznesenie o vedení konania. Pribratie je fakultatívne, súd nie je povinný osobitný subjekt do konania pribrať.

8. Odvolací súd návrh na pribratie tohto osobitného subjektu zamietol, pretože nebol podložený súhlasom žalovaného v zmysle § 95 ods. 1 CSP in fine. Súhlas žalovaného nie je povinný zabezpečovať súd, ako o to žiadalo združenie, ale doloženie súhlasu je vecou žalovaného alebo združenia majúceho záujem vystupovať v konaní na podporu žalovaného.

9. Odvolací súd ďalej preskúmaval rozsudok súdu prvej inštancie v intenciách podaného odvolania. Súd prvej inštancie vyslovil bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetného úveru s odkazom na § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch vzhľadom na to, že zmluva neobsahovala výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru podľa ustanovení § 9 ods. 2 písm. f) a k) zákona o spotrebiteľských úveroch.

10. Vec prejednávajúci senát vo svojej skoršej rozhodovacej praxi zaujal k danej otázke principiálne rovnaké stanovisko ako uvádza žalobca v odvolaní (napr. rozsudok KS v TN zo dňa 4.10.2017 sp. zn. 17Co 344/2017). Pre nejednotnosť rozhodovacej praxe KS v TN sa táto otázka stala predmetom zjednocujúceho stanoviska občianskoprávneho kolégia krajského súdu, ktoré dňa 19.12.2017 prijalo väčšinou členov záver, že krajský súd bude aj naďalej pri spotrebiteľských úveroch z hľadiska ich náležitostí podľa § 9 ods.2 písm.k/ Zák.č. 129/2010 Zz. postupovať s ohľadom na platnú vnútroštátnu právnu úpravu tak, že daná náležitosť výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je naplnená len vtedy, pokiaľ zmluva z hľadiska výšky splátky obsahuje osobitne uvedenú výšku splátky istiny, osobitne uvedenú výšku splátky úroku a osobitne uvedenú výšku splátky prípadných iných poplatkov. To znamená, pokiaľ daná zmluva nebude obsahovať rozpis jednotlivých zložiek splátky úveru vyžadovaný ustanovením § 9 ods.2 písm.k/ Zák.č. 129/2010 Zz., bude potrebné aj naďalej považovať zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov.

11. Vec prejednávajúci senát odvolacieho súdu sa v záujme jednotnosti rozhodovacej praxe krajského súdu k uvedenému stanovisku kolégia priklonil, a daný záver súdu prvej inštancie považuje preto za vecne správny. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že otázka spôsobu uvádzania splátky a splatnosti úveru v úverovej zmluve bola v čase vyhlásenia tohto rozsudku predmetom dovolacích konaní NS SR (napr. 3Cdo 146/2017), avšak do vyhlásenia tohto rozhodnutia nebolo rozhodnutie NS SR o tejto otázke odvolaciemu súdu známe.

12. Odvolací súd preto zhodne so súdom prvej inštancie považoval úver za bezúročný a bez poplatkov v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch. V tomto zmysle presahovalo rámcové zásady hospodárnosti konania, aby sa odvolací súd zaoberal ďalšími odvolacími námietkami žalobcu, ktoré sa týkali zákonom vyžadovaných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, absenciu ktorých súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku tiež vytkol.

13. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

14. Obsah práva na spravodlivý proces je pomerne široký a zahŕňa okrem iného právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia a právo na preskúmanie rozhodnutia. O porušenie práva na spravodlivý proces pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania.

15. Podľa § 220 ods. 1 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné

skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

16. Odôvodnenie rozhodnutia má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Z formulácie § 220 CSP možno vyvodíť, že súd je povinný navzájom si odporujúce dôkazy hodnotiť a zdôvodniť, napr. prečo niektoré z nich pokladá za nevierohodné, prečo niektoré odmietol vziať pri formulovaní rozhodnutia do úvahy, prípadne prečo sa niektorými dôkaznými návrhmi odmietol zaoberať vôbec. Tieto nedostatky odôvodnenia, spolu s tzv. opomenutými dôkazmi (o ktorých súd v konaní vôbec nerozhodol) zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia.

17. Bez náležitého odôvodnenia nemôže preskúmací orgán preskúmať správnosť právneho posúdenia veci. Účelom odôvodnenia je nielen preukázať správnosť rozhodnutia, ale je to aj prostriedok kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia. Nedostatok riadneho a preskúmateľného odôvodnenia rozhodnutia bráni opravnej inštancii vôbec posúdiť jeho správnosť. Odôvodnenie prispieva k napĺňaniu princípu právnej istoty. Znakom právneho štátu je totiž vytváranie istoty aj pri uplatňovaní zákonov štátnymi orgánmi. Aby rozhodnutie mohlo plniť svoje funkcie, je nevyhnutné, aby účastníci našli v odôvodnení rozhodnutia presvedčivé odpovede na svoje relevantné argumenty. Ak sa účastník konania nedozvie, prečo súd rozhodol tak, ako rozhodol, súdne konanie nevedie k dôvere v spravodlivý výkon štátnej moci. Rozhodnutie by malo presadiť záväzné riešenie určitej právnej otázky, najmä vďaka svojej poctivej argumentácii a presvedčivosti.

18. Podľa § 215 ods. 1, 2 CSP, súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu. Skutkový stav sa zisťuje procesným postupom podľa tohto zákona.

19. V danej veci po preskúmaní obsahu spisového materiálu odvolací súd zistil, že z doterajších dôkazov nie je zrejmé, na základe akých výpočtov súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný žalobcovi zaplatil celkom sumu 3.361,19 eur. Z preskúmania dôkazu z č.l. 32 totiž vyplýva, že súd prvej inštancie nechal v úvahu navýšenie úveru o 950 eur, a teda, že celkovo bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 3 950 eur. Z tohto dôvodu je potrebné konštatovať, že rozhodnutie súdu prvej inštancie trpí vadou nepreskúmateľnosti. Na základe uvedeného a za situácie, že úver je bezúročný a bezpoplatkový, nie je zrejmé, či všetky platby vykonané žalovaným boli započítané iba na úhradu istiny, keď z dôkazu z č.l. 32 je zrejmé, že sa skladali aj zo splátok úroku a poplatku.

20. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

21. Úlohou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude preto ustáliť sumu, ktorú žalobca žalovanému poskytol, sumu ktorú žalovaný žalobcovi vrátil a zistiť, akú výšku možno započítať na istinu. Pokiaľ by však medzičasom Najvyšší súd SR rozhodol v otázkach náležitostí úverovej zmluvy inak ako sú posúdené východiská tohto rozhodnutia o bezúročnosti a beodplatnosti úveru, je súd prvej inštancie oprávnený takéto rozhodnutie NS SR akceptovať aj napriek tu vysloveným právnym názorom.

22. Odvolací súd o náhrade trov odvolacieho konania nerozhodoval, keďže podľa § 396 ods. 3 CSP rozhodne o náhrade trov konania súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednomyseľne.

24. Odvolací súd záverom poznamenáva, že vychádzajúc zo záznamov z Obchodného registra SR, odo dňa 17.02.2018 bolo zmenené obchodné meno žalobcu z Intrum Justitia Slovakia, s.r.o. na Intrum Slovakia, s.r.o., preto odvolací súd v záhlaví rozhodnutia uviedol aktuálne obchodné meno žalobcu.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).